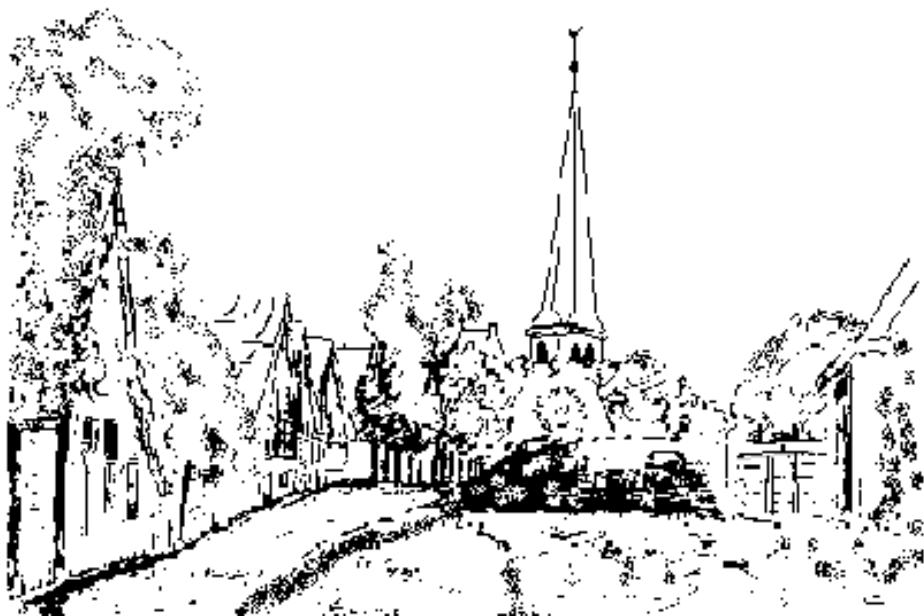

Old Sillevold

heemkundige vereniging

najaar 1998

Bestuur:

Jan Jaartsveld:	Voorzitter
André Tangelder:	Secretaris
Ben Harbers:	Penningmeester
Bernard Dorrestijn	
Pelgrom van Lent	
Bart Nijman	

Secretariaat:

André Tangelder
Prins Willem Alexanderstraat 5
7064 GH Silvolde

tel / fax: 0315-32 75 90
email: A.Tangelder@net.HCC.nl

Penningmeester:

Ben Harbers
Thorbeckestraat 11
7064 HC Silvolde
tel: 0315-32 45 96

bankrekening: 3591.84.375 Rabobank Silvolde
Girorekening: 7623162
t.n.v. Penningmeester Old Sillevold

Lidmaatschap:

contributie bedraagt f 25,- per jaar

INTERNET:

<http://web.inter.nl.net/hcc/Tangelder-Silvolde>

Jaargang 1, nummer 2

VOORWOORD.

Sinds het verschijnen van het eerste nummer van ons verenigingsblad is de belangstelling voor heemkunde in het algemeen, en voor Old Sillevold in het bijzonder, toegenomen.

Niet alleen valt er een toename van het ledental te constateren, ook bedrijven en instellingen voelen zich maatschappelijk betrokken bij onze heemkundige vereniging.

Dankzij onderstaande sponsors kunnen wij u ook dit tweede nummer, in een oplage van 2200, gratis aanbieden.

Hans van den Hurk's WOONHUIS

Rabobank Gaanderen / Silvolde

Rijnlandhaven Makelaardij B.V.

Hecosys Computers

Mulder groente en fruit

De Kartelschaar stoffen en kleinvak

Drukkerij Gebr. Egging

EEN KUNSTWERK UIT DE MIDDELEEUWEN

door B. Harbers

Er zullen zeker vele Silvoldenaren zijn voor wie het beeld van de Bedrukte Moeder Gods van Varsseveld veel betekent. Toch stel ik me voor dat er ook nog velen zijn die dit beeld nog nooit hebben gezien, misschien van het bestaan niet weten.

Omdat het hier een Middeleeuws kunstwerk betreft, wil ik er in dit nummer aandacht aan schenken.

Het was in de Middeleeuwen heel gewoon dat kunstenaars zich lieten inspireren door teksten uit de bijbel.

Zo staat er in de Openbaring van Johannes aan het begin van hoofdstuk 12 de volgende zin:

“En er verscheen een groot teken aan de hemel: een Vrouw, bekleed met de zon, de maan onder haar voeten en op haar hoofd een kroon van twaalf sterren”.

Door deze tekst heeft een kunstenaar uit het nabij Rees gelegen Kalkar zich in de 2e helft van de 15e eeuw laten inspireren tot het maken van een mooi eikehouten beeld van Maria met het kind Jezus.

Eigenlijk is het niet een beeld maar een zgn.

Marianum; een dubbelbeeld van “Onze Lieve Vrouw in de Zon.” Het was dan niet op een voetstuk geplaatst, ook hing het niet aan een wand maar vrij in de ruimte zodat het aan beide kanten was te bezichtigen.

In de Mauritiuskerk van Silvolde bevindt zich de helft van dit Marianum; het andere gedeelte hangt in het Augusta-hospitaal te Anholt.

We beperken ons in dit artikel tot het beeld dat zich in Silvolde bevindt.

Beschrijving.

In een mandorla-vormige stralenkrans is Maria verbeeld, omkleed met de zon staande op een vrouwenkop tussen de maansikkel. (mandorla = amandel) Zij draagt op haar linkerarm het naakte Kind, dat met beide handjes een druiventros vasthoudt.

Op het licht golvende haar draagt Maria een kroon.

Haar mantel wordt op de borst bijeen gehouden met een koordsluiting. Met haar rechterhand neemt zij de

sterk plooierende mantel op en houdt ook het ene voetje van het Kind vast.

Op de zoom van de mantel is de tekst: "Ave Gratia Plena aangebracht, hetgeen betekent: Gegroet vol van genade.

Op de achterzijde, die in deze opstelling niet zichtbaar is, zijn bloemmotieven aangebracht met de tekst: "Sancta Maria Mater Dei O.P.N."

O.P.N. staat voor Ora Pro Nobis; vertaald: heilige Maria, moeder van God, bid voor ons.

De twaalf sterren om het hoofd van Maria symboliseren de twaalf stammen van Israël.

Een mandorla is een ovaal-vormige stralenkrans die het gehele lichaam omsluit. Het beeld heeft een hoogte van 103 cm en is beschilderd; in de

kunstwereld spreekt men van gepolychromeerd.

Het beeld is aangebracht boven het Maria-altaar onder een baldakijn, waarvan de draperie wordt opgehouden door twee engelen.

Geschiedenis.

Na een langdurig en diepgaand archiefonderzoek door kunsthistorici in Nederland en Duitsland, waarbij vooral het werk van de "Landeskundliche Arbeitskreis Kleve" o.l.v. de stadsarchivaris en museumdirecteur dr.Fr. Gorissen genoemd dient te worden, heeft men in het begin van de zestiger jaren ontdekt dat het Marianum stamt uit het atelier van meester Arnt, die tot 1484 in Kalkar woonde en daarna tot aan zijn dood in 1492 in Zwolle heeft gewerkt.

Het Marianum heeft met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid allereerst in de thans Nederlands Hervormde Laurentiuskerk van Varsseveld gehangen. Als de bewering waar is dat in de Middeleeuwen steeds een priester van het klooster Bethlehem bij Gaanderen pastoor was in Varsseveld en dat dit klooster, rond 1180 gesticht, in latere tijd op de Agnietenberg in Zwolle een nederzetting vestigde, dan is dit een mogelijke verklaring voor de aanwezigheid van een werk van meester Arnt in de toenmalige katholieke Laurentiuskerk. Toen de reformatie aan het eind van de 16e of begin 17e eeuw ook Varsseveld had hervormd

was er geen plaats meer voor beelden in de kerk. Na vele omzwervingen, zoals een legende vertelt, kwam het Marianum in Anholt terecht. We weten dat de Fürst von Salm-Salm, die heer van Anholt was, het Marianum in 1852 aan het Augusta-hospitaal schonk. Na het herstel van de kerkelijke hiërarchie in Nederland in 1853 werd Silvolde weer een zelfstandige parochie, waaronder ook Varsseveld ressorteerde. Hierin zag pastoor Bluemers een gegronde reden om het Augusta-hospitaal te verzoeken het Marianum naar de St. Mauritiusparochie te mogen overbrengen. Door zijn grote inzet kwam zodoende één helft van het Marianum in Silvolde terecht. Het was pastoor Ahsmann (1927-1954) die de sluimerende verering voor de Bedrukte Moeder Gods van Varsseveld weer nieuw leven inblies. Met name tijdens de laatste wereldoorlog ging er haast geen zondag voorbij of er was een bedevaart naar Silvolde: waren er aanvankelijk 400 deelnemers, het zou uitgroeien tot 1800.

Beoordeling.

Zoals bij alle kunst is elke toeschouwer ook hier vrij in zijn beoordeling van het kunstwerk. Toch kan ik het niet nalaten in dit artikel ook de mening van een ander te vermelden. Soms kan men beter oordelen als men meer achtergrondinformatie heeft.

“Omdat de Nederlandse kunsthistorici zich te lang tot de schilderkunst hebben beperkt en niemand zich bekommerde om laat-gotische houtsculptuur, is dat wat we nu nog als rijkdom bewonderen slechts een armzalig restant van wat hebzucht en onwetendheid ons nog hebben gelaten”.

Dit zegt dr. Fr. Gorissen in 1965 bij de opening van een tentoonstelling van een vijftigtal werken uit het atelier van meester Arnt.

Zijn werk was bekend in een uitgestrekt gebied. Hij was in zijn tijd een beroemd beeldsnijder.

Dr. Gorissen vergelijkt zijn werk met dat van de Vlaamse Middeleeuwse schilder Rogier van der Weyden.

Bron: Archief Mauritiuskerk.

Rond het Silvoldse marktpllein - deel 2en slot

door B.J. Dorrestijn

Intussen is er intensief overleg met de gemeente en deze laat zich niet eens van de slechtste kant zien!

Als de Silvoldse notabelen het terrein netjes opleveren wil de gemeente het voor de som van f 5.000.-- overnemen. In de stukken is sprake van vergoeding van viervijfde van de aankoopsom. Het is me nog niet duidelijk hoe dit in elkaar steekt.

Heeft de afbraak misschien nog wat opgebracht? Was bij de koop in 1903 misschien ook de schuur van Lubbers aan de noordzijde (thans de panden Markt 9 en 10) inbegrepen? Omstreeks 1906 wordt Adriaan Wensink eigenaar van het perceel, kadastraal bekend Sectie E, nummer E 1117, groot 195 centiare. Dit komt er dus op neer dat Adriaan Wensink het genoemde perceel van zijn medeleden van de Marktcommissie heeft overgenomen.

In maart 1904 neemt de gemeenteraad van Wisch het terrein in ogenschouw en in de raadsvergadering van 9 april valt de beslissing tot overname en aankoop van de percelen E 834 en 1295, ter grootte van 1020 centiaren, voor het totaal bedrag van f 5.000,-.

In het Journaal van de Marktcommissie van Silvoldse komen de grote transacties van 1903, 1904 en 1906 niet voor, het zoveelste bewijs dat de leden van de Marktcommissie in die zaken geheel als privé-personen gehandeld hebben.

Het zal wel altijd een raadsel blijven hoeveel de leden van de Marktcommissie (en misschien ook nog wel anderen) aan de uiteindelijke totstandkoming van het Marktpllein hebben bijgedragen, maar ook al zouden ze kiet gespeeld hebben, dan nog komt hen de lof toe dat ze het risico hebben willen en durven nemen!

Het Journaal wordt elk jaar gecontroleerd en na accord-bevinding door de voorzitter, secretaris en andere bestuursleden ondertekend. Tot 1916 treffen we de heer A. Wensink bij de ondertekenaars aan, vanaf 1917 niet meer. Waarschijnlijk is Adriaan

Wensink in 1917 penningmeester geworden. In 1922 is het Journaal vol en zal Wensink wel een nieuw aangelegd hebben. Vanaf dat moment functioneerde het nieuwe Journaal en raakte het oude in onbruik en tussen Wensinks eigen boekhouding verzeild, tot schoondochter Harda het er in de zomer van 1995 weer uitdiepte!

De realisatie van het Marktpllein maakt het Silvoldse marktgebeuren meer een eenheid; de kramen op het Marktpllein vormen het centrale punt tussen de biggenmarkt bij café Wensink aan het begin van het Achterdorp en de veemarkt in de Veldstraat.

Ten behoeve van de veemarkt is aan de kerkzijde van de Veldstraat (Prins Bernhardstraat) een extra hoog en breed trottoir aangelegd, waarop de te verhandelen runderen aan de lijn gezet worden en extra goed tonen. Dat ze nadien hij de koper in de stal weer heel wat kleiner uitvallen is van later zorg..

De veemarkt zette zich voort tot voorbij bakker Heiming. Tot ongeveer 1970 stond aan het begin van de Lichtenbergseweg aan de kloosterzijde nog een muur van ruim twee meter hoog met op ongeveer één meter van de grond ijzeren ringen ten behoeve van het aanlijnen van het vee.

Uit het Journaal van de Marktcommissie als ook uit andere bronnen valt op te maken dat de Marktcommissie vanaf de eeuwwisseling al het mogelijke in het werk stelt om het marktwezen zo goed en optimaal mogelijk te laten floreren. Het hoogtepunt is de Najaarsmarkt van eind oktober. Om het publiek naar de markt te lokken wordt elk jaar een grote verloting gehouden. De Marktcommissie koopt een aantal koeien, varkens, schapen, kippen, konijnen, gereedschappen, enzovoort in en tracht de onkosten te dekken door de verkoop van loten à 50 cent per stuk, waarvan één stuiver voor de verkoper aan de strijkstok blijft hangen.

Dat laatste is overigens geen probleem; het Journaal van de Marktcommissie wijst uit dat men gemiddeld f 1000,-- aan prijzen besteedt en ongeveer f 1200,--

aan de verkoop van de loten overhoudt.
Van het batig saldo kan men de noodzakelijke huishoudelijke uitgaven betalen.

In de jaren twintig wordt er elke maand markt gehouden; op 31-7-1922 stelt de gemeenteraad van Wisch 12 Jaarmarkten (!) voor Silvolde vast:

1. *in Januari op de 4e Woensdag,*
2. *in Februari op Maandag voor Vastenavond,*
3. *in Maart op de 2e Woensdag,*
4. *in April a. op de 2e Woensdag, b. op de laatste dag der maand; valt deze dag op Zaterdag of een algemeen erkende feestdag, dan wordt Jaarmarkt gehouden op de eerstvolgende Maandag,*
5. *in Mei op de 3e Woensdag,*
6. *in Juni op de 1e Woensdag,*
7. *in Juli op de 2e Maandag,*
8. *in Augustus op de 2e Woensdag,*
9. *in September op de 3e Woensdag,*
10. *in October op de 4e Woensdag,*
11. *in November op de 4e Woensdag,*
12. *in December op de 2e Woensdag.*

Terwille van de klandizie voor de kasteleins in de Veldstraat (Rademaker, nu 't Centrum, en Bongers) wordt de veemarkt beurtelings "bovenaan" en "onderaan" gehouden.

In de Eerste Wereldoorlog mag er soms geen markt gehouden worden omdat Silvolde minder dan 12 kilometer van de grens ligt. Nadien is het nooit meer geworden wat het eens was en omstreeks 1930 is het zo ongeveer gebeurd met de Silvoldse markt. Een tijdlang laat de Marktcommissie nog een veewagen via Dinxperlo, Breedenbroek, Gendringen, Netterden en Ulft rijden om de runderen à 50 cent per stuk op te halen, maar nog loopt de markt achteruit. Vervolgens wijst de bezetter in de Tweede Wereldoorlog de markt te Doetinchem als centrale leveringsplaats aan en verdwijnt de Silvoldse veemarkt definitief van het toneel.

In 1950 worden de Marktcommissie en de markt weer nieuw leven ingeblazen en wordt om de andere week op zaterdagmiddag markt (groente enzovoort) gehouden, terwijl Terborg op de andere zaterdagmiddag markt houdt. Na korte tijd wordt de Silvoldse markt naar Terborg verplaatst en is daar elke zaterdagmiddag markt. Einde markt Silvolde..

In 1957 herhaalt de hele geschiedenis zich: te Silvolde en Terborg wordt, om en om, op vrijdagavond markt gehouden; vanaf 1960 elke week in Terborg! Weer einde markt Silvolde..

In 1973 nemen de dames van het N.K.V. Silvolde weer het initiatief voor een Marktcommissie Silvolde en een markt in Silvolde, resulterend in de markt op donderdagmorgen op het onvolprezen Marktpllein van Silvolde!

Het Marktpllein heeft in de loop der jaren diverse renovaties ondergaan, o.a. in 1966 en in 1995.

Het Marktpllein van Silvolde is de natuurlijke plek voor de Silvoldse markt! Maar het is meer: het is ook de centrale plaats voor allerlei festiviteiten en evenementen! Zo hebben de leden van de Marktcommissie Silvolde het ook zeker bedoeld.

Nogmaals: hulde aan de mannen van het eerste uur!

Vraag: waar zou het Journaal van de Marktcommissie Silvolde vanaf 1923 gebleven zijn? Nog ergens op een Silvoldse zolder misschien?

Bron: Gemeentearchief Wisch,

WERKGROEPEN :

1. werkgroep: Beeld en Geluid.
Het archiveren, opbergen en digitaal opslaan van foto's vormt op dit moment de hoofd-activiteit.
2. werkgroep: Kunst(nijverheid) en Geschiedenis.
Niet alleen het verleden van ons dorp maar b.v. ook de geschiedenis van een bedrijf heeft hier de aandacht.
3. werkgroep: Bodemvondsten.
Het opslaan van de grote verzameling Silvoldse vondsten zal veel tijd vragen.
4. werkgroep: Exposities
Incidentele tentoonstellingen hebben reeds plaats gevonden: de aanschaf van dure vitrines laat de kas op dit moment niet toe.
5. Werkgroep: Publiciteit
Hieronder vallen de lezingen en natuurlijk ook het uitbrengen van ons verenigingsblad.

100 JAAR WILLEM TELL

door B. Harbers

Ongetwijfeld weten velen dat Wilhelm Tell in Zwitserland een nationale held is. Volgens het verhaal was hij de man die werd veroordeeld om de appel van het hoofd van zijn zoontje te schieten. De figuur Tell heeft in de literatuur, in de muziek en ook in de beeldende kunst veel kunstenaars geïnspireerd. Sinds 100 jaar heeft ook Silvolde een Willem Tell die hier onafscheidelijk is verbonden met de plaatselijke kermis in het derde weekend van september, maar dat niet alleen. De schuttersvereniging verleent bij alle belangrijke gebeurtenissen haar medewerking en heeft haar sporen zeker verdiend. Maar laten we eerst eens even teruggaan in het verleden.

GESCHIEDENIS.

Wanneer de schutterij precies is ontstaan is niet bekend. Wetenschappelijke onderzoekers gaan er van uit dat zij is terug te voeren tot de tijd dat er binnen de eerste woongemeenschappen een broederlijke band ontstond tussen verschillende families, een soort broederschap van trouw in nood en dood.

In de Middeleeuwen (500-1500) kregen de steden in Holland steeds meer rechten en plichten. Een recht was dat men de verdediging van de stad zelf mocht regelen.

Dit hield in dat men zelf de stadsmuren en poorten moest bouwen en ervoor zorgen dat deze muren tegen vijandige aanvallen verdedigd werden. Het bestuur van een stad had voor dit laatste twee keuzen: een huurleger of een burgerwacht. Amsterdam koos voor de laatste want een burgerwacht was goedkoper en betrouwbaarder. Elke mannelijke poorter (d.i. een niet arme burger van onbesproken gedrag) moest van het 23e tot het 56^e levensjaar dienen in de schutterij.

Hij moest zelf zorgen voor zijn kleding en wapenuitrusting.

In Amsterdam is er voor het eerst sprake van een schutterij in de 15e eeuw. Men noemt dit de oude schutterij. In de 16e eeuw zijn er drie schuttersgilden: de Handboogschutters, de Voetboogschutters en de Kloveniersschutters. Omdat men hierna niets meer hoort over de oude schutterij neemt men aan dat zij is opgegaan in het nieuwe schuttersgilde.

Tot de taken van het schuttersgilde hoorden: de verdediging van de stad in oorlogstijd, in vreedestijd moest de schutter wekelijks oefenen, zorgen voor de handhaving van de openbare orde en wachtdiensten lopen.

In 1578 werden de schuttersgilden opgeheven en vervangen door bestuurscompagnieën.

SCHUTTERIJEN IN GELDERLAND.

In de middeleeuwen hadden de schuttersgilden een binding met de katholieke kerk. Na de reformatie zien we het gildeleven geleidelijk aan verloren gaan. In kleinere plaatsen blijft soms het armengilde, ook wel broederschap genaamd, bestaan.

In de gemeente Bergh was een groep van gilden die een taak had in het bestuur van een mark. (d.i. een grondgebied ofwel de vereniging van eigenaren van zo'n gebied.)

Het schuttersgilde is dan een maatschappelijke instelling met plichten en vermaak, waarbij in de loop der tijd het accent meer op het laatste komt te liggen.

In de 2e helft van de vorige eeuw zien we in veel plaatsen in de Achterhoek een opleving van schutterijen en schuttersgilden. Vermoedelijk houdt dit verband met de emancipatie van het katholieke volksdeel na het herstel van de kerkelijke hiërarchie in Nederland in 1853.

In sommige plaatsen is de schutterij een voortzetting van het vroegere schuttersgilde. Drie elementen vallen op in zo'n gilde:

het heeft een koning, er wordt vendel gezwaaid, sommige hebben bielemannen.

Een belangrijke bezigheid is het vogelschieten.

De oprichting van de Federatie van Gelderse Schuttersgilden " St.Hubertns " in 1947 en het organiseren van concoursen duiden op een bewustwording van eigen waarden en betekenis. De schutterijen tellen mee onder de landelijke instellingen omdat zij een stuk cultuur vertegenwoordigen.

SCHUTTERSVERENIGING WILLEM TELL

Het is mogelijk dat er in Silvolde in het verre verleden al een schutterij is geweest.

Rond 1890 is er in Silvolde en in de Silvoldse Buurt een " Compagnie "

Hierover lezen we in de kroniek van de familie Jaartsveld, opgeschreven door Hub.Jaartsveld, het volgende:

"Nu en dan hield de Sillevoldsche compagnie met de kermisdagen het vogelschieten in den Kroezenhoek. De schacht werd dan overgeplaatst in Kroezenbosch, achter den Biezenpol, een enkele keer plaatsten ze hem op het Rondeel in den Lichtenberg, maar men kwam er op terug. In de toekomst bleef het vogelschieten in de naaste omgeving van het dorp. De boeren deden aan deze kermis graag mee. Voor de meesten hunner was dit behoudens den vastenavond de eenigste groote ontspanning die zij meemaakten. 's Maandags was er tevens markt en elke boer trok er met zijn vrouw en dochter naar toe. Tegen negen uur begon men soms al te dansen. De jongelui uit het dorp en ook de boerenzoons en knechten, voor zover ze tijd hadden, deden ook mee en hielden het tot 'n uur of twee aan den gang. De boer zelf bracht den halven voormiddag op de markt door, hun vrouwen kochten in en zoodra zulks gedaan was, werd gezamenlijk een brandewijn of cognac gedronken."

Beide compagnieën hielden echter op te bestaan. Dan wordt op 11 september 1898 in café Saleminck de schuttersvereniging Willem Tell opgericht met o.a. als doel door een betere organisatie de kermisfeesten aangenamer en gezelliger te maken. Hierbij wordt door de verschillende kasteleins de toezegging gedaan dat zij voor muziek zullen zorgen als de schutterij een optocht houdt. Enige dagen later liepen de leden van de nieuwe vereniging tijdens de kermis in optocht met houten geweren, voorop de president te paard in gezelschap van twee ruiters.

De eerste activiteiten waren het vogel- en vladderschieten en het organiseren van de volksvermakelijkheden zoals: tonnetje rijden, balgooien voor meisjes en vrouwen, zaklopen, touwtrekken, kikvorsen kruien, muizen trekken en blaasrappen. De tap tijdens de kermis werd vooraf verpacht aan de hoogstbiedende kastelein.

Het werd meteen een traditie binnen de vereniging om elk jaar begin januari een schietconcours te houden. In 1899 werd voor f 200,= bij de Heer Stolzenberg in Roermond een nieuwe banier besteld; een jaar later volgde de aanschaf van 75 witte petten en enkele sabels. In 1917 telt de vereniging 100 schutters. Dat er in 1918 geen kermis is, houdt waarschijnlijk verband met het einde van de eerste wereldoorlog, want een jaar later wil de vereniging " de kermis het karakter van een vredesfeest geven ". Het leveren van de muziek door de kasteleins zoals bij de oprichting was afgesproken, gaat in deze jaren niet altijd naar wens en is zodoende op vergaderingen vaak onderwerp van bespreking. Er volgt de afspraak dat elke kastelein

f 10,= bijdraagt voor de muziek.

Als kermisattracties staan in de notulen o.a. vermeld: het oplaten van een luchtballon, een vliegerwedstrijd, ringsteken op fietsen, gecostumeerd voetbal, concours- hippique, in 1920 al een vliegdemonstratie en

7 jaar later passagiersvluchten boven Silvolde door de K.L.M. In 1928 treden Kozakken-ruiters op.

Tegenwoordig genieten het bloemencorso van Lichtenvoorde, de allegorische optochten van Varsseveld en de gondelvaart in Bredevoort grote bekendheid. Maar wist u dat Willem Tell in 1902 al een bloemencorso organiseerde, dat er in 1907 in Silvolde een allegorische optocht was en er in 1925 plannen waren om op de kermiszondag 's avonds een optocht met verlichte wagens te houden?

Bij het 40 jarig jubileum in 1938 schreef de krant over Willem Tell; " de vereniging die er elk jaar voor zorg draagt dat aan de kermis een attractie wordt verbonden welke vele vreemdelingen naar dit vriendelijke plaatsje trekt "

Tijdens de tweede wereldoorlog werd de vereniging clandestien intact gehouden door middel van toneelavonden. In 1947 trad Willem Tell toe tot de Federatie "St. Hubertus", waar zij zoals alle schutterijen in de C-afdeling begon. Via de B-

afdeling kwam zij als eerste in de A-afdeling
Wekte in 1953 de verschijning van de vendeliers in
een geheel nieuw uniform grote bewondering, in 1954
volgde hierin het hele tamboerkorps en een jaar later
de schutters.

Een "echte" Willem Tell met zoontje trad in 1960 voor
het eerst op.

Een mijlpaal was het jaar 1970: op het concours in
Ulft werden 3 eerste prijzen behaald en promoveerde
Willem Tell als enige vereniging naar de ere-afdeling
van

" St. Hubertus " . Het vendelkampioenschap van
Gelderland in 1972 mag vergeleken worden met een
landskampioenschap.

In datzelfde jubileumjaar 1972 overhandigde
burgemeester De Boer namens H .M.de Koningin het ere-
metaal van verdienste in zilver aan Willem Tell.

Met het bekende vuurwerk op de zaterdagavond van de
kermis werd in 1966 begonnen; een wielerronde was er
voor het eerst in 1968.

Natuurlijk behaalde de vereniging in de jaren daarna
regelmatig le prijzen in: marcheren, defileren en
vendelen. Het reveille-blazen tijdens de kermisdagen
begint ook een traditie te worden.

Door een wijziging in de statuten kunnen vanaf 1984
ook vrouwen lid worden van Willem Tell.

Willem Tell leeft!

Zij is niet alleen aanwezig voor een erewacht op 4
mei, maar brengt ook veelvuldig serenades en
vendelhuldes b.g.v. jubilea en bijzondere
gelegenheden, zij bezoekt kringdagen en landjuwelen
en neemt deel aan veel concoursen in binnen- en
buitenland.

En dit jaar heeft zij niet alleen twee plaatselijke
kunstenaars (Bart Nijman samen met zijn zoon Cees)
geïnspireerd tot het maken van een mooi, kleurrijk
tegelmozaïek van die bekende Zwitserse held, maar zij
heeft in haar nieuwe verenigingsgebouw een monument
gebouwd van:

" BROEDERSCHAP, TROUW en DIENSTBAARHEID "

Bronnen:

*De Schuttersgilden en Schutterijen
van Gelderland. door J.A. Jolles. (Arnhem 1931)*

*Gilden en Schutterijen in de Graafschap Bergh. door
A.G. van Dalen. (Zutphen 1971)*

Archief Willem Tell, Silvolde.

Archief Gemeente Wisch.

ZE MOCHT NIET MEER MEE DOEN

In de goede oude tijd, stonden tijdens de Silvolde kermis de volksspelen geweldig in de belangstelling. Een van die spelen was het balgooien. Men moest dan door een aantal gaten uitgezaagd in een plank een aantal ballen werpen.

Nu deed zich 't feit voor, dat al jaren achtereen een zekere Johanna Berkelder steeds nummer 1 werd, dit tot ongenoegen van de medespeelsters.

Het bestuur van Willem Tell verzocht haar ten einde raad, niet meer mee te spelen. Op een vraag aan haar hoe 't toch mogelijk was dat ze altijd eerste werd, antwoordde ze: "oefenen en oefenen heren". Hoe Johanna oefende wil ik gaarne vermelden.

Ieder jaar zo tegen de kermis was het gebruikelijk dat de aardappels gerooid moesten zijn. Zij moest dan helpen de aardappels op te rapen, maar inplaats dat ze de aardappels normaal in de mand gooide, pakte Johanna ze één voor één en gooide ze door het oor precies in de mand.

UITNODIGING

Op maandag 23 november houdt dhr. Bernard Dorrestijn om 20.00 uur in "Herberg Jan" te Silvolde een lezing met als titel:

"Ontwikkeling van Silvolde vanaf 1600 tot heden"

Deze avond is een vervolg op de spreekbeurt die dhr. Kolks een jaar geleden hield voor onze vereniging.

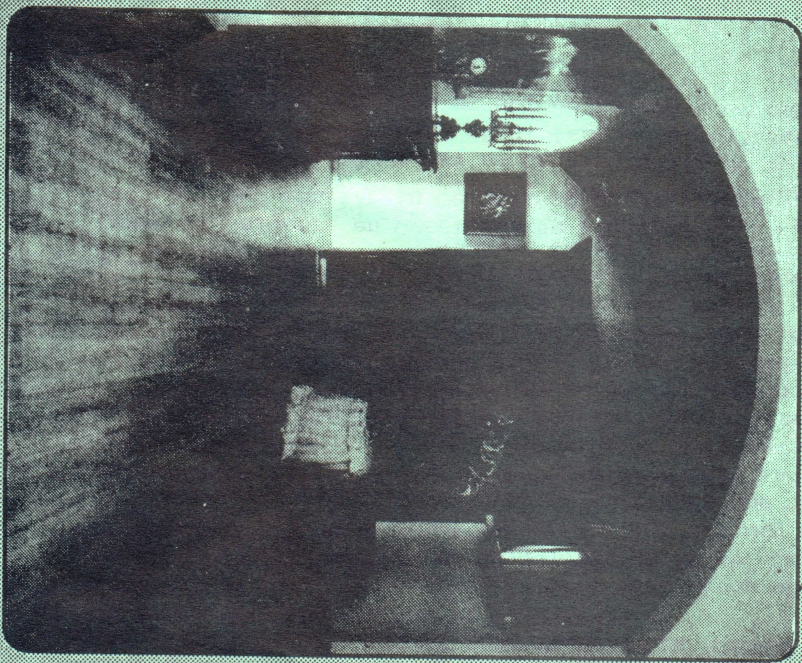
Hij sprak toen over; "Speurtocht naar de oudste straten van Silvolde vanaf het jaar 1200."

Op 23 november zijn niet alleen leden maar ook niet-leden van harte welkom.

Mededelingen:

- * De leden-jaarvergadering is op maandag 22 februari 1999.
De uitnodiging hiervoor en de agenda van de vergadering ontvangt u t.z.t.
- * Het Gelders Oudheidkundig Contact organiseert cursussen zoals:
Historisch huizenonderzoek
Genealogie voor beginners
Oud schrift voor beginners
Wie belangstelling heeft, kan bij de redactie informeren.
- * In mei 1998 verscheen:
Lezen in Gelderse en Overijsselse Bronnen.
Gids bij oud schrift in Gelderland en Overijssel.

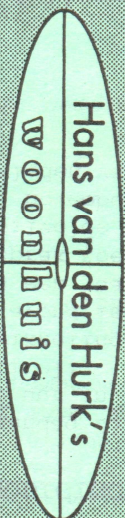
Een karaktervolle vloer van hout

Een mooie vloer is een essentie van elk interieur. De esthetische uitstraling komen in vele interieurs tot hun recht.

Bij Hans v.d. Hurk vindt u alle gebruikelijke houtsoorten, afwerkingen en prijsklassen aan en dat gekombineerd met deskundig woonadvies, dat kan alleen maar resulteren in een succes.

laait u verrassen bij.....

Tetborgseweg 73, 7064 AB Sijbolde,
Tel. 0315 - 393519